

Grigory Sokolov, piano

Els seus recitals abasten des de transcripcions de polifonia sagrada medieval i obres per a teclat de Byrd, Couperin, Rameau i Froberger fins a la música de Bach, Beethoven, Schubert, Schumann, Chopin, Brahms i composicions emblemàtiques del segle XX de Prokófiev, Ravel, Skriabin, Rachmàinov, Schönberg i Stravinsky. És admirat universalment per la seva concepció visionària, una espontaneïtat fascinant i la dedicació inflexible a la música.

Va néixer a Leningrad (actualment Sant Petersburg) el 1950. Va començar a tocar el piano als 5 anys; va passar a l'Escola Especial Central del Conservatori de Leningrad als 7 anys. Després de debutar en aquesta ciutat el 1962, amb 16 anys va esdevenir el músic més jove a rebre la Medalla d'Or del Concurs Internacional Txaikovski de Moscou.

Va anar madurant i evolucionant artísticament amb grans gires de concerts pels Estats Units i el Japó durant la dècada dels anys setanta. Ha actuat extensament com a concertista solista amb les orquestres de la més alta qualitat, abans de decidir-se a centrar-se exclusivament al recital. Sokolov en fa al voltant d'una setantena cada temporada, sempre immersit en un sol programa que passeja per tot Europa.

Els seus enregistraments en directe de l'època soviètica han assolit un caire gairebé mític, que mostren un artista únic, com cap altre nodrit de la tradició pianística russa.

La seva vivència musical el porta a passar-se hores estudiant les característiques físiques dels pianos, i consultant i col·laborant amb els tècnics d'aquest instrument per aconseguir els requisits ideals.

L'art carismàtic de Grigory Sokolov té el poder de captar la concentració necessària perquè el públic gaudeixi fins i tot de les composicions més familiars des de noves perspectives i amb la capacitat d'endinsar l'oient al significat espiritual de la música.

El 2014 Sokolov va signar un contracte en exclusiva amb Deutsche Grammophon i el 2015 va llançar un àlbum sensacional enregistrat en directe al Festival de Salzburg el 2008, entre d'altres.

També et pot interessar

Palau Piano
Dimarts, 26 de març de 2019–20h
Sala de Concerts

Javier Perianes, piano
Obres de Chopin, Guinjoan, Debussy i Falla

Preus: 15, 25 i 35 euros

Palau Piano
Dilluns, 20 de maig de 2019–20h
Sala de Concerts

Benjamin Grosvenor, piano
Obres de Schumann, Janáček, Prokófiev i Bellini-Listz

Preus: 20 i 30 euros

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

B 113-2019

Grigory Sokolov, piano

Palau Piano
Dimecres, 6 de març de 2019–20h
Sala de Concerts

Programa

I

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Sonata núm. 3, en Do major, op. 2

Allegro con brio

Adagio

Scherzo. Allegro

Allegro assai

28’

Onze bagatel·les, op. 119

Allegretto

Andante con moto

À l’Allemande

Andante cantabile

Risoluto

Andante. Allegretto

Allegro, ma non troppo

Moderato cantabile

Vivace moderato

Allegramente

Andante, ma non troppo

16’

Pausa de 25 minuts

II

Johannes Brahms (1833-1897)

Sis peces per a piano, op. 118

Intermezzo. Allegro non assai, ma molto appassionato (La menor)

Intermezzo. Andante teneramente (La major)

Ballade. Allegro energico (Sol menor)

Intermezzo. Allegretto un poco agitato (Fa menor)

Romanze. Andante - Allegretto grazioso (Fa major)

Intermezzo. Andante, largo e mesto (Mi bemoll menor)

25’

Quatre peces per a piano, op. 119

Intermezzo. Adagio (Si menor)

Intermezzo. Andantino un poco agitato (Mi menor)

Intermezzo. Grazioso e giocoso (Do major)

Rhapsodie. Allegro risoluto (Mi bemoll major)

15’

“L’endemà d’estimar-nos, sempre és l’endemà d’estimar-nos, sempre queda als llavis la tebior del bes final. Simplement això i l’eternitat. I presenciar l’error immens que ens vivifica mentre arreu se’ns moren de velles les preguntes”

Màrius Sampere

Ignosi, 2015

Comentari

Gran pianista i improvisador genial, Ludwig van Beethoven va començar a manifestar la seva poderosa personalitat en les tres *Sonates, op. 2*, escrites a Viena els anys 1794-1795, dedicades a Joseph Haydn i concebudes en quatre temps, una cosa insòlita en la sonata clàssica. En el cas de la *Sonata núm. 3, en Do major, op. 2*, sorprèn amb trets originals en la seva escriptura i amb noves energies en els contrastos rítmics, la cerca d’accents poètics més intensos –l’“Adagio” és bellíssim– i un pols més viu en la narració, que culmina en el variat moviment final. En les *Onze bagatel·les, op. 119*, escrites a partir del 1820, Beethoven sembla concentrar tota la seva ciència pianística i saviesa expressiva en aquestes peces breus, magistrals i sempre sorprenents.

Els quatre quaderns de peces breus –*Fantasiën, op. 116; Intermezzi, op. 117*, i *Klavierstücke, op. 118* i *op. 119*– que Johannes Brahms va compondre a Ischl, entre el 1892 i el 1893, constitueixen un llegat de sorprenent riquesa expressiva pel seu caràcter intimista i poder evocador. El mateix compositor les definia amb encert: “*Són berceuses [cançons de bressol] on bressolar les meves penes*”. Certament, aquestes peces de maduresa transmeten un esperit de serenitat, de consol i de pau interior que les fa úniques.

La majoria de les *Klavierstücke* estan construïdes en forma de lied tripartit, amb un episodi central i una repetició amb més o menys varietat, i hi predomina el caràcter de fulles d’àlbum. Encara que res no és comparable a l’experiència melòmana d’escoltar-les juntes, cadascuna té un univers poètic propi. La concisió i la passió de la primera de les *Klavierstücke, op. 118* –el quadern reuneix quatre *intermezzi*, una *balada* i una *romanze*– dona pas al prodigiós *Intermezzo en La major*, marcat “Andante teneramente”, d’intensa poesia i profunda meditació: les notes inicials del motiu principal evoquen el solo de violoncel del tercer moviment del *Concert per a piano núm 2*. El refinament de la *Balada en Sol menor*, la vehemència beethoveniana de l’*Intermezzo en Fa menor*, la calma que transmet la *Romanze en Fa major* i el caràcter malenconiós, de tints fúnebres, que banya l’última peça mostren el ric, subtil i eloqüent ventall expressiu del compositor alemany.

Brahms obre el seu últim quadern pianístic amb un *Intermezzo en Si menor* molt atractiu en l’ús expressiu de les dissonàncies, la qual cosa proporciona una ambigüïtat estranya que al seu moment va sorprendre tant Clara Schumann; el compositor demana que la peça es toqui molt lentament perquè se’n puguin percebre aquestes dissonàncies amb nitidesa. Hi ha molts detalls encisadors en els següents *intermezzi* i sorprèn la força i l’esperit indòmit –potser un ressò del vigor juvenil– de la *Rapsòdia en Mi bemoll major*, que tanca en un clima grandios el cicle i tot el seu llegat pianístic.

Javier Pérez Senz, periodista i crític musical